

DRUŽINA HORSKÝCH ŠELEM

LYKANTROPOVA KLETBA

PETR EISMANN

JONATHAN LIVINGSTON

Vydání finančně podpořil

Copyright © Petr Eismann, 2021
Cover © Jana Maffet Šouřlová, 2021
ISBN epub 978-80-7551-167-6
ISBN mobi 978-80-7551-190-4
ISBN PDF 978-80-7551-191-1

BRJASKE BARONSTVI

TANABISKE BARONSTVI

Procitnutí kletby

Náš návrat do Tanabisu byl přímo fenomenální. Hrdě jsme kráčeli ulicemi a s úsměvy ve tvářích jsme odpovídali na pozdravy, kterých se nám často dostávalo od tanabiských měšťanů. Nejkratší cestou jsme mířili domů, do hospody U Tří králů. Než jsme tam došli, byl již správce informován o našem návratu, a proto nás mohl přivítat hned na prahu hospody pohárem vína, který jsme vypili na zdraví našich mistrů. Pak jsme odvedli mezky do stáje a sundali z nich vaky plné stříbrných ingotů. Kořist jsme odnesli do našeho pokoje, kde jsme stříbrné ingoty vyskládali do veliké hranice.

Pečlivě jsem stříbrné ingoty přepočítal a pak se otočil na Koré, která se stihla mezitím převléci z cestovního oděvu do domácího. „Ty, Koré, nezdá se ti, že nějaké ingoty chybí?“ „A víš, že ani nevím? Já je při balení v dole nepočítala,“ odpověděla mi. „No já si moc dobře pamatuji, jak jsi sbalila velký vak plný stříbrných ingotů a schovala jsi ho kamsi s tím, že ho doma vyndáš. Tak bych chtěl vědět, zda sis z nás dělala jen legraci, nebo jsi ho skutečně donesla, aniž by si kdokoliv z nás všiml, že ho máš,“ prohlásil jsem a upřeně se na ni zadíval. Náš rozhovor přitáhl pozornost jak Ranky, tak Grulta a ti se začali se zájmem dívat na Koré. Ta, vědoma si pozornosti, které se jí dostává, se dramaticky odmlčela. Na čele se jí objevily téměř neznatelné vrásky od soustředění a pak zašeptala: „*Kis bilti rauj*,“ a v ruce se jí objevil naditý velký vak.

„Jú, to je dobré,“ spustili jsme najednou. „Jak jsi to

udělala?“ chtěl jsem vědět. „Už jsem ti to jednou vysvětlovala, ale zřejmě jsi kvůli zaslepení z kořisti nedával pozor. Jedná se o relativně složité kouzlo, které umožňuje umisťovat předměty do jakési neviditelné torny. Tyto věci pak může kouzelník nosit s sebou, bez toho, aby byly vidět. Tyto předměty v neviditelné torně nic neváží, a proto jsem mohla nést navíc i tento těžký vak,“ vysvětlila mi Koré. „Hmm, to je škoda, že jsi toho nevzala víc,“ řekl jsem smutně. „To jsem, Jaghu, nemohla, nosnost neviditelné torny je omezená a já do ní dala maximum, co se do ní vešlo,“ řekla Koré a začala z vaku vyndávat stříbrné ingoty, které jsem naskládal ke zbytku uprostřed místnosti.

Během skládání jsem je pečlivě počítal, neboť jsem věděl, že každý váží 100 gramů. Ingotů bylo 3 482, tedy více než 348 kilogramů čistého stříbra. K tomu se mohly započítat nalezené zlatáky a šperky, které jsem ovšem z vaku nevytáhl. „No, stříbra máme hromadu, teď ho ještě dobře vyměnit za zlatáky a můžeme vyrazit na nákupy,“ prohlásila Koré. „Jen, Jaghu, při prodeji nezapomeň na to, že budu nějaké stříbro potřebovat na zbroj,“ připomněla mi Ranka. „Neboj, Ranko, ačkoliv netuším, kolik taková stříbrná kroužková zbroj váží, navrhuji vyměnit za zlatáky 2 000 ingotů a zbytek si nechat, třeba budeme ještě čisté stříbro potřebovat,“ navrhl jsem, nevěda jakou mám pravdu.

Ještě chvíli jsme se kochali pohledem na naši kořist, když to náhle přestalo Fousa a havránka bavit a začali se dožadovat pozornosti. „Tak to naskládejme do truhly a pojďme se dolů najíst. Vsadím se, že všichni v hospodě čekají na to, až sejdemo dolů a Jagh začne vyprávět

o našich dobrodružstvích,“ řekla Koré a začala skládat stříbrné ingoty do truhly. „Možná bychom měli rovnou oddělit ty, ze kterých si nechá Ranka udělat zbroj, ať nedojde k nějakému nedorozumění,“ navrhl jsem a můj návrh byl přijat. Zanedlouho byla naše kořist sklizena. Pak ti z nás, co ještě nebyli převlečeni, se převlékli a společně jsme sešli do jídelny.

Během jídla se kolem nás začali shromažďovat všichni z hospody. Po jídle nám každému přinesl číšník pohár vína. Pohledem nás požádal o dovolení přisednout k našemu stolu. Když mu bylo toto dáno, tak spustil: „Vyprávějte, kde jste byli a co jste zažili. Tady kolovaly různé zvěsti o tom, kam jste zmizeli.“ S potěšením jsem se ujal slova a s patřičným vylepšením jsem mu začal vyprávět, kde jsme byli a co všechno jsme tam dělali. Během vyprávění jsem se schválně vyhýbal přesné lokaci orčího dolu. Pohár střídal pohár a já na konci vypravování zjistil, že se mi lehce motá jazyk. Chtělo se mi ještě posedět, ovšem mé zítřejší povinnosti mi nedovolily se opít, a proto jsem se omluvil a společně s Rankou a Koré se odebral spát. Grult však ničím podobným netrpěl, a proto zůstal v jídelně a proléval svým hrdlem jeden džbán vína za druhým.

Díky tomu, že jsem si šel lehnout lehce opilý, mě Grult při svém návratu neprobudil, a proto jsem spokojeně spal až do brzkého rána, kdy mě probudil strašlivý chrapot. Zmateně jsem se vymotal z postele. Po chvilce motání se po pokoji jsem konečně zjistil, že se chrapot ozývá z velké skříně. Rozhlédl jsem se po pokoji. Dívky ani Grult nikde nebyli. Opatrně jsem se chopil svého meče a neohroženě se vydal ke skříni. Prudce jsem ji

otevřel. Byl jsem připraven na nenadálý útok ukrytého tvora. Jaké bylo mé překvapení, když jsem ve skříni narazil na Grulta. Grult ležel v polosedě na dně skříně a byl přikrytý Koréinou dekou. Obličej měl zabořený do kyrysu, který měl ve skříni uskladněný, a chrápal. Chrapot pak v kyrysu rezonoval a způsoboval hluk, který mě probudil. Vrátil jsem meč do pochvy a pokusil se ještě usnout. Nešlo to. Vstal jsem, znovu jsem otevřel skříň a šťouchnul do Grulta. Ten se jen zavrtěl a chrápal dál. Zuřivě jsem s ním zatřásl. Grult zvedl hlavu a rozmáchl se svou obrovskou pěstí. V tu chvíli jsem si uvědomil, že se mi vlastně už nechce spát. Uskočil jsem a zavřel za sebou skříň. Než jsem se oblékl, ozýval se chrapot ze skříně nanovo.

V hospodě právě vstával kuchař, a tak jsem ho ani neobtěžoval s žádostí o snídani a rovnou vyrazil do města. Věděl jsem, že v herně U Jacka to bude stále žít, a pokud budu mít štěstí, narazím tam na někoho, kdo bude mít zájem o stříbro. Tanabis se znovu naplnil karavanami z Jardonie a jejich doprovodem, a proto už nechodil spát. U Jacka to, jak jsem předpokládal, stále žilo. Nedělalo mi problém se zapojit do hry, během které jsem se začal opatrně vyptávat po zájemcích o stříbro. Netrvalo dlouho a já získal několik nabídek, které jsem ovšem nepřijal hned, a místo toho se smluvil se zájemci na soukromém odpoledním jednání v hospodě U Tří králů. Pak už jsem jenom hrál. Nutno dodat, že docela úspěšně. V poledne, když začali U Jacka i ti nejvášnivější hráči odpadat, jsem se zvedl a zamířil domů.

Domů jsem dorazil akorát na oběd. Zamířil jsem rovnou do jídelny, kde jsem narazil na své přátele, kteří

seděli v rohu jídelny, stranou od většiny stolů. Grult, popíjející jakýsi bylinný nápoj, se statečně pral s kocovinou, zatímco si z něho Koré s Rankou dělaly srandu. „Kde jsi byl?“ zeptala se Koré, jen co jsem si přisedl. „Na to samé bych se mohl zeptat já vás,“ odpověděl jsem jí. „Ale nezeptám, protože chápu, že jste si musely najít vhodnější místo na spaní, než byl tuto noc náš pokoj,“ pokračoval jsem. „To se mylíš, Jaghu,“ odpověděla mi Ranka. „My s Koré vůbec nespaly, ale vyrazily jsme za město nasbírat bylinky na léčení kocoviny pro Grulta, neboť jsme správně tušily, že je bude potřebovat.“ „To být pravda,“ potvrdil mi Rančina slova Grult. „Tráva být dobrá a hlava Grulta už nebolet,“ spokojeně dokončil. „Když teď víš, co jsme dělaly my, prozradíš nám, kde jsi byl ty?“ zopakovala svou otázku Koré.

Zalovil jsem v misce s gulášem a vytáhl velký kus masa, který jsem s požitkem začal kousat, vychutnáváje si jak guláš, tak netrpělivé pohledy obou dívek. „Jak jistě víte, Grult chrápal tak, že v pokoji nebylo možné spát. Místo toho, abych šel spát jinam, jsem se vypravil do města a poohlídnul se po někom, kdo by měl zájem o nákup stříbra. Ač to nebylo jednoduché, nakonec se mi podařilo najít tři zájemce, kteří by byli ochotni odkoupit všechno naše stříbro. Nejlepší cenu 3 zlaté za ingot jsem dostal od jakéhosi obchodníka z Kostamiky, kterého jsem tu ovšem ještě nikdy neviděl. Cena je to sice více než dobrá, ale něco mi na tom obchodníkovi neseď. Ten obchodník totiž příliš nesmlouval a rychle odsouhlasil tuto částku. Možná by bylo dobré vzít druhou nejvyšší nabídnutou částku, která je 2,7 zlatých za ingot. I tato cena je docela vysoká, takže by se také

mohlo jednat o nějaký podraz. Nabídl mi ji ovšem překupník z Brirasu, kterého jsem už několikrát v herně U Jacka viděl. Nemělo by se tudíž jednat o nastrčeného agenta, který by nás po uzavření obchodu prásknul. Poslední nabídka je od zástupce místních šperkařů. Tato nabídka činí 2,5 zlatých za ingot. To není špatná nabídka, ale mohli bychom dostat víc.“

„A neděláš to zbytečně moc složité?“ zeptala se mě Koré. „Nebylo by jednodušší prodat stříbro rovnou baronovi? To bychom přece nic neriskovali a zachovali bychom se čestně,“ navrhla Koré. „To máš sice pravdu, Koré, ale pak by nás baron, nebo spíše Wilfred, oškubal jak slepici. Oficiální výkupní cena stříbra jsou 2 zlaté za ingot. K tomu ovšem musíš zaplatit daň ve výši 39%. Budeme-li prodávat 2000 ingotů, pak za ně můžeme dostat 5 400 zlatých na černém trhu. Pokud je prodáme oficiální cestou, pak za ně dostaneme, po zaplacení daně, pouze 2 440 zlatých a to je dost velký rozdíl, ne? Navíc bychom museli vysvětlit, jak jsme se k takovému množství stříbra dostali. Ze slov našich mistrů se mi zdá, že nechtějí další pronikání kolonistů směrem na západ, a to by objevení dalšího stříbrného dolu mohlo způsobit,“ vysvětlil jsem. „Dobře, Jaghu, dělej, jak myslíš,“ odsouhlasila můj plán prodeje Koré.

Na Rance však bylo vidět, že nad něčím přemýšlí. Nakonec to nevydržela a zeptala se: „Něco mi stále vrtá hlavou. V celé Západní marce je řada stříbrných dolů. Omezení těžby stříbra v Gasku přece nemůže mít žádný výraznější vliv na takovéto zvýšení ceny. Nezdá se mi to. Tady něco smrdí.“ „Také se mi to nezdá, a proto jsem se ptal dál, a dozvěděl jsem se, že za nedostatek stříbra

může princ jardonský, který od svého otce dostal na starost královské mincovny. Od té doby, co je má na starosti, se ryzost mincí výrazně snížila. Princ jardonský vydržuje velice nákladný dvůr, na který získává finance hlavně z ražby nových mincí. Proto prosazuje veškerou silou své autority to, aby se drtivá většina vytěženého zlata a stříbra prodala králi. Není proto divu, že se stříbra a zlata nedostává na běžnou výrobu šperků a luxusních předmětů,“ sdělil jsem přátelům to, co se mi podařilo zjistit u Jacka. „Princ šidit peníz, my vydělat víc! To být dobrý! Šidit víc, my víc vydělat,“ prohlásil Grult a shrnul tím v podstatě celou naši debatu.

Než mí přátelé odešli na pokoj, požádal jsem je, zda by mě dnes v noci doprovodili na předávku stříbra za město. Chtěl jsem předjednaný obchod co nejdříve dotáhnout do konce a tušil jsem, že se nacházím na velice nebezpečné půdě, kdy množství peněz, o které se jedná, by mohlo být velkým lákadlem pro nějaký podraz. To mi mí přátelé slíbili. V jídelně jsem u rohového stolu osaměl. Pak jsem si uvědomil, že by bylo dobré vzít si na jednání i nějaké vzorky stříbra, a proto jsem pro ně zaběhl do pokoje.

Když jsem se znovu vrátil do jídelny, seděl už u rohového stolu tanabiský překupník. Přistoupil jsem ke stolu a spustil jsem: „Zdravím, jsem rád, že jste přišel tak rychle. Vaše nabídka, ač není špatná, není přeci jenom nejvyšší. Pokud byste ji ovšem navýšil na 2,7 zlatých za ingot, pak bych vám mohl nabídnout prodej 500 stříbrných ingotů.“ „Kdybych vám nabídnul 2,7 zlatých za ingot, tak bych přišel o celou svoji provizi. To nejde,“ odpověděl mi překupník. „Navíc jsem ještě

neviděl ani jeden ingot, o kterých tu mluvíte, Jaghu,“ řekl překupník a pohodlně se uvelebil v křesílku. „Počítal jsem s tím, že budete chtít vidět nějaké vzorky, a proto jsem vzal několik ingotů na ukázkou,“ odpověděl jsem překupníkovi a vyndal na stůl tři stříbrné ingoty. Překupník se po nich nedočkavě natáhl a začal si je pečlivě prohlížet. Z kapsy vyňal jakési dlátko a začal do ingotů rýt. Po chvilce prohlížení ke mně zvedl hlavu a uznale pokývl. „Máte pravdu, Jaghu, skutečně se jedná o čisté stříbro. Navíc ingoty nemají žádnou hutnickou značku, čili se nejedná o žádnou zpronevěru. Můžu se zeptat, kde jste k nim přišel?“ „Zeptat se můžete, ovšem na tuto otázku vám nemohu odpovědět. Musí vám stačit, že se jedná o čisté stříbro, které nepochází z žádného královského dolu,“ odpověděl jsem mu. „Dobře tedy. Vidím, že z vás víc nedostanu. Stříbro je kvalitní a to je nejdůležitější. Pokud budete souhlasit s cenou 2,6 zlatých za ingot, tak si můžeme rovnou plácnout,“ řekl překupník a nabídl mi ruku, kterou jsem přijal. „Zastavte se u mě dneska po setmění se stříbrnými ingoty. Po předání vám za ně vyplatím domluvenou částku,“ uzavřel překupník obchod a odešel z jídelny. „Tak, první obchod bych měl uzavřený,“ problesklo mi hlavou a objednal jsem si pohár vína.

Víno jsem ani nedopil, když do jídelny vstoupil překupník z Brirasu. Ani mě nepozdravil a usedl ke stolu vedle mě. „Tak co? Máte pro mě nějaké ingoty na ukázkou?“ spustil hned na úvod. „Ale samozřejmě,“ odpověděl jsem mu a položil na stůl další tři ingoty. Překupník se po nich okamžitě vrhnul a stejně jako jeho tanabiský kolega je podrobil pozorné prohlídce. „Kvalita stříbra

je ucházející,“ prohlásil po chvilce překupník. „Kolik ingotů byste mi mohl prodat?“ zeptal se na rovinu. „Dáte-li mi za jeden 2,7 zlatých, pak rovných 1 500,“ odpověděl jsem mu a ani se nesnažil vyšponovat cenu ještě výš, neboť jsem si uvědomoval, že je cena už dost vysoká. „To by šlo,“ odpověděl mi překupník. „Kde dojde k předání?“ zeptal se překupník. „Myslím si, že by bylo nejvhodnější předat ingoty kousek za městem. Co třeba na prvním tábořišti směrem na Guieitu?“ navrhnul jsem. „To by šlo,“ odsouhlasil překupník a zvedl se od stolu. Při odchodu z jídelny mě ještě varoval: „A žádné podrazy, mám spoustu vlivných přátel, kteří by vám značně zavařili, kdybyste se chtěl dopustit nějakého podrazu.“

Když se za briraským obchodníkem zavřely dveře, oddechnul jsem si. Objednal jsem si sladké koláčky a bylinkový odvar. Číšník mi vše během chvilky přinesl a pak se vzdálil. Začal jsem mlsat, čekaje na posledního zájemce o stříbro. Než přišel, měl jsem dojedeno. Celou dobu jsem přemýšlel, jak to udělat, abych z jednání s tímto podezřelým překupníkem vybruslil. Mé myšlenky byly náhle přerušeny jeho příchodem. Jakmile mě uviděl, kývl mi s přehnaným úsměvem na pozdrav a přisedl ke mně. „Tak co, máte to slibované stříbro?“ spustil překupník z Kostamiky tichým hlasem. Zatvářil jsem se naprosto nechápavě. „O jakém stříbře to mluvíte?“ odpověděl jsem mu. „Nu, přece o tom, které jste mi dneska ráno u Jacka sliboval prodat,“ odpověděl mi překupník a jeho neupřímný úsměv lehce pohasl. „To ale muselo dojít k nějakému nedorozumění. Já vám žádné stříbro nenabízel, pouze jsem se chtěl informovat na jeho cenu. Chystáme se pořídit stříbrnou zbroj

pro členku naší družiny, a proto jsem se zajímal o jeho cenu. Vy nevíte, že prodej drahých kovů mimo oficiální královské, případně baronské prodejce je zakázaný?“ vysvětlil jsem mu a pokračoval. „Pokud máte zájem obchodovat načerno se stříbrem, budu to muset ohlásit panu Wilfredovi,“ pohrozil jsem mu. „To by byla zbytečná práce. Správce Wilfred je můj dobrý přítel,“ prohlásil překupník a okamžitě na něm bylo vidět to, že řekl něco, čeho lituje. „Tak vidíte, pokud se dobře znáte s panem Wilfredem, můžete si u něj ověřit to, že jsem v oficiálních službách baronství. Jako takovému služebníku je mou povinností správce Wilfreda informovat o tom, že zde někdo nabízí načerno výkup drahých kovů. Nemyslíte?“ dodal jsem medovým hlasem. „To byste skutečně měl,“ vykoktal ze sebe překupník. „Asi jsem se ve vás zmýlil,“ pokračoval evidentně falešný překupník. „Omluvte prosím toto nešťastné nedorozumění, kdy jsem vás omylem považoval za možného aktéra na černém trhu,“ dostal ze sebe ještě falešný překupník a zvedl se od stolu. „Nemusíte se omlouvat, i mně jde primárně o blaho baronství. Měl byste vědět, že bych se nikdy nedopustil žádného nezákonného činu,“ zalhal jsem přesvědčivě a kývnul mu na rozloučenou.

Falešný překupník kvapem opustil hospodu. Nelenil jsem a vydal se opatrně za ním. Falešný překupník vyrazil ulicí směrem k přístavu. Opatrně jsem ho sledoval a kryl se v davu na ulici. Nešli jsme moc daleko. Falešný překupník asi po sto metrech zahnul do průjezdu jakéhosi domu. Nechtělo se mi příliš přibližovat k domu, a proto jsem ho jen opatrně zpozvzdálí pozoroval. Netr-

valo dlouho a spatřil jsem, jak z domu vychází skupina dvaceti městských strážníků. Po nich se z průchodu vynořil i falešný překupník v doprovodu jakési zahalené postavy, ve které se mi podařilo rozpoznat správce Wilfreda. Obrovsky se mi ulevilo. „Tak to bylo o fous. Stačilo málo a Wilfred by konečně do rukou dostal něco, díky čemu by nás mohl zašít na pěkně dlouhou dobu,“ uvědomil jsem si cestou domů.

Po návratu domů jsem v našem pokoji zastihl všechny své přátele a okamžitě jsem je seznámil s tím, co se zrovna stalo. „Musíme být opatrní. Wilfred nás chce evidentně dostat,“ řekla Koré. „To vím taky,“ odpověděl jsem jí. „Musíme však nějak zařídit předání stříbrných ingotů. Pokud nás budou při odchodu z města kontrolovat, tak fakt nevím, jak to uděláme,“ řekl jsem. Všichni jsme se zamysleli. Zatímco jsem procházel po místnosti, Koré s Rankou seděly u stolu a Grult čistil krb.

„Možná mě něco napadlo,“ prohlásila po chvilce přemýšlení Koré. „500 ingotů, které máme předat tanabiskému překupníkovi, můžu uschovat k sobě do neviditelné torny. I 500 ingotů si mezi sebe rozdělí Ranka s Grultem, které pak udělám neviditelné. Nejdříve provedeme výměnu s tanabiským překupníkem, pak zamíříme ven z města. Grult s Rankou nás budou celou dobu neviditelní následovat. Nebudou smět mluvit, útočit ani používat své speciální schopnosti. Až dorazíme k bráně, tak zatímco se my budeme bavit s vojáky, oni proklouznou ven a počkají na nás. Pak nás budou neviditelní následovat a zviditelní se až při předání ingotů. To nám poskytne i tu výhodu, že briraský pře-

kupník nebude vědět, zda se v okolí neskrývají další neviditelní společníci, a proto se snad nepokusí o žádný podraz,“ vysvětlila nám Koré svůj plán. Plán se nám všem moc líbil, jen mu stále něco scházelo. „Možná bychom mohli tvůj plán ještě malinko vylepšit,“ dodal jsem po chvíli. „Co kdybychom s sebou vedli i mezky, kterým bychom do vaků naložili nějaké namočené tvrdé dřevo. Pokud nás Wilfredovi lidé hlídají, pak by prohlídka nákladu mohla upoutat jejich pozornost a Grult s Rankou by měli větší šanci nepozorovaně proklouznout z města,“ navrhnul jsem a zvědavě se díval po reakcích mých přátel. Ti se začali potutelně usmívat a souhlasně kývat hlavami. Všichni jsme vyrazili připravit vše na večer. Zatímco Grult máčel dubová polínka, já balil stříbrné ingoty a dívky připravovaly mezky. Když se začalo stmívat, bylo vše připraveno. Zalezli jsme do stájí, kde jsme vše naložili. Pak se Koré zasmušlela a pronesla: „*Avidius*.“ Jen co to dořekla, Ranka zmizela. Vzápětí to Koré zopakovala i s Grultem. Byli jsme připraveni a vyrazili jsme.

Do domu tanabiského překupníka jsme se zanedlouho bez problémů dostali. Mezky jsme nechali uvázané na ulici, zatímco jsme s Koré vešli do překupnickovy pracovny. Ten, jakmile nás spatřil, ověřil si rychlým pohledem, že jsme sami, a pak nás gestem vyzval, abychom ho následovali do zadní místnosti. Tam měl už připraveny váhy a měšec zlatých. „Tak ukažte, co jste přinesli,“ vyzval nás překupník. Koré sáhla do neviditelné torny a vytáhla vak se stříbrnými ingoty. Překupník byl viditelně překvapen, když se před ním znenadání objevil těžký vak. Nezaváhal však ani na okamžik

a začal ingoty převažovat. Během vážení čas od času vážený ingot překontroloval. Když shledal, že je vše v pořádku, vytáhl měšec a na stůl před váhu vyskládal 1 300 zlatých. Spokojeně jsme zlatáky přesunuli do našeho váčku, který jsem si dal do své toreny. Pak jsme se s překupníkem rozloučili a vyrazili na cestu k východní bráně.

Cestou k bráně se mi zdálo, že nás někdo sleduje. Nedal jsem na sobě však nic znát. Když jsme dorazili k bráně, zjistili jsme, že je sice otevřená, ale hlídá ji ztrojená hlídka. Jen co jsme k ní přišli, zastoupil nám poručík cestu a prohlásil: „Stůjte, co to vezete?“ „No, ne že by vás to mělo zajímat, ale vezeme dříví do lesa,“ odpověděl jsem mu. „Nedělejte si ze mě srandu, Jaghu. Jsem ve službě a nežertuji,“ odpověděl mi prudce poručík. „Jagh si z vás ale srandu nedělá. Skutečně vezeme dříví do lesa,“ řekla sladce Koré a bylo na ní vidět, že musí přemáhat smích. „Takže vám nebude vadit, když se na to dříví podívám, že?“ zeptal se poručík. „Ale vůbec ne,“ prohlásil jsem. Nato se začal poručík prohrabovat v sedlových brašnách mezků. Zaraženě začal vydávat jedno polínko za druhým. Byl stále zaraženější a zaraženější. Nakonec vyložil všechna polínka, která měli mezci naskládaná ve vacích. Pak je ještě prohlídal. Nakonec mu nezbylo než pokrčit rameny. „Dobře, máte pravdu. Sice nevím, o co tu jde, ale skutečně vezete pouze dřevo, můžete pokračovat.“ „V tom případě vám děkujeme a žádáme vás, abyste dřevo opět naskládal do vaků,“ důrazně jsem ho požádal.

Poručík k tomu už chtěl dát rozkaz, když tu se ze tmy brány ozvalo: „Jen tak moc s tou nakládkou nepo-

spíchejte.“ Zadívali jsme se do brány na toho, kdo to pronesl, a zjistili jsme, že k nám míří samotný správce Wilfred. Ten si začal ve špatném světle prohlížet vyskládaná polínka a pak se poručíka zeptal: „Vám skutečně na těchto polínkách není nic podezřelého? Všechna jsou mokrá a podezřele těžká. Přineste mi sekeru a uče se,“ poučil Wilfred poručíka a s jízlivým úsměvem nás začal pozorovat. Než přinesl jeden z vojáků Wilfredovi sekeru, vytvořil se kolem nás slušný dav.

„Víte, pašovat stříbro lze mnoha různými způsoby,“ spustil Wilfred a plně si užíval pozornosti, které se mu dostávalo. „Jedním ze způsobů jak pašovat stříbro, je schovat ho někam, v tomto případě do dřeva. Pak je však nutné dřevo slepit a lepidlo omýt. Proto jsou tato polínka tak těžká a mokrá,“ vysvětloval Wilfred a chopil se sekery. Pak se rozpráhl a zatnul sekeru do polena. Sekera se do tvrdého a mokrého dřeva zasekla, ovšem polínko nerozštípla. Wilfred s ní začal cloumat, a poté co ji vyprostil, několikrát sek se stejným výsledkem zopakoval. Postupně začal být stále nervóznější a nervóznější. Dav se začal jeho pokusům potutelně smát. My jsme s Koré stáli a tvářili se jako nevinátka.

Nakonec došla Wilfredovi trpělivost. Podal jednomu vojákovi sekeru a nakázal mu rozštípat polínka. Voják jen pokrčil rameny a dal se do štípání. Když rozštípl první polínko, tak se k polínku Wilfred vrhnul a začal ho ve světle pochodně prohlížet. Nevydržel jsem to a nevinně se zeptal: „Hledáte suky či červotoče?“ a pak jsem se naplno rozesmál. Se mnou se pak rozesmál i celý dav. Wilfred zrudl a vyjel na mě: „Jen se smějte. Však já vím, že se pokoušíte dostat z města stříbro a já ho najdu.“ Pak

se otočil na vojáka, který přestal štípat polínka a rozkázal mu: „Na co čumíte, vojíne? Pokračujte ve štípání.“ Voják našťvaně kývl a rozštípal zbytek polínek. Wilfred všechna polínka pečlivě prohlédl, a když v nich nic nenašel, jen kolem nás přecházel a supěl.

„Děkujeme za našťpání polínek,“ prohlásil jsem. „Když nám je nyní ještě vrátíte tam, odkud jste je vzali, můžeme ukončit toto divadlo a jít si každý po svém,“ řekl jsem a poskytl Wilfredovi šanci ukončit toto pro něj nelichotivé divadlo. „Ne tak rychle, Jaghu,“ odpověděl mi Wilfred. „Myslíš si, že nevím, že může Koré přenášet věci v neviditelné torně? To mě skutečně považuješ za takového hlupáka?“ výhružně zavrčel Wilfred. „Máte sice pravdu v tom, že mohu přenášet věci v neviditelné torně, ale neviditelnou tornu mám prázdnou,“ řekla Koré. „Ukončete toto divadlo dřív, než se ještě více ztrapníte,“ požádala Koré Wilfreda. Ten se však vítězoslavně usmál, neboť si myslel, že nás konečně dostal. „Kdo se směje naposled, ten se směje nejlíp,“ prohlásil Wilfred. „Poručíku! Nechte sem přinést ze strážnice závaží o celkové váze 50 kilogramů. Paní Koré jistě nebude mít nic proti tomu, aby všechna závaží uložila do neviditelné torny a pak je znovu vytáhla. Že?“ dodal Wilfred a výsměšně se na nás otočil. „Když to musí být, proč ne,“ řekla Koré a Wilfred, vida její jistotu, viditelně znejistěl. Poručík přinesl závaží a Koré jedno po druhém uložila do své torny. Pak je všechny znovu vytáhla. Když bylo po ukázce, zjistili jsme, že Wilfred během ní potichu zmizel.

Poručík se nám omluvil a nechal vojáky naskládat dřevo do sedlových brašen našich mezků. Dav, když

viděl, že zábava končí, se pomalu rozešel. Vojáci nám uvolnili cestu a my vyrazili z města. Museli jsme nasadit rychlejší krok, neboť nás Wilfred docela zdržel. Na sjednané místo jsme dorazili s drobným zpožděním. „To je dost, že jdete, už jsem si myslel, že se vám něco stalo,“ prohlásil po našem příchodu briraský překupník. Pak došel k našim mezkům a zalovil v sedlové brašně a vytáhl polínko dřeva. „To má být nějaký vtip?“ zařval a vytasil meč. Společně s ním tasil i jeho doprovod. „Jen klid, prosím. Vše vysvětlím,“ uklidňovala situaci Koré. „Tušili jsme, že budeme na cestě z města prohledávání, a proto stříbro nesou naši společníci. Ranko, můžeš,“ řekla Koré a vzápětí se vedle překupníka objevila Ranka, která ze svých zad sundala naditou tornu. Překupník schoval meč a po něm i jeho společníci. Opatrně se rozhlédl po okolí a začal vytaňovat stříbrné ingoty, které si u ohně pečlivě prohlížel. Když byl spokojen s jejich kvalitou, předal je svému společníkovi, který je převážil. „Je jich méně, než jsme se domluvili,“ řekl nám po chvíli přepočítávání. „Není. Grulte, promluv,“ odpověděla mu Koré. Náhle se vedle překupníka ozvalo silným hlasem: „Grukt být zde se zbytek ingot.“ Překupník úlekem povyskočil. Brzy se však uklidnil a začal kontrolovat, počítat a převažovat zbytek stříbrných ingotů.

Nakonec překupník spokojeně pokýval hlavou a prohlásil: „Vše sedí, jak jsme se dohodli. Tady máte slíbených 4 050 zlatých. Pokud nám navíc odprodáte i mezky, přihodím dalších 300 zlatých,“ nabídl nám. „Proč ne, mezky už nebudeme potřebovat,“ odpověděl jsem mu a překupník nám vysázel dalších 300 zlatých.

Po uzavřeném obchodu jsme si podali ruce a vytratili se do tmy. Do Tanabisu jsme došli až po půlnoci. Doma jsme v pokoji spokojeně vysázeli na stůl rovných 5 650 zlatých. Naše kořist pokrývala celý stůl a my byli opět na nějakou dobu finančně zajištěni. Peníze jsem opatrně rozpočítal do váčků po 500 zlatých. Tyto váčky jsem pak uschoval v tajné skrýši u krbu. Zbylých 150 zlatých jsme si rozdělili rovně mezi sebe. Pak jsme si dopřáli pozdní večeři a po ní spokojeně ulehli ve svých postelích.

Ráno jsme společně s Grultem a Rankou vyrazili za platněrem, Koré se omluvila a šla raději do chrámu bohyně Lilith, neboť u platněře neměla co dělat a navíc prý chtěla v klidu popřemýšlet o tom, co jsme prožili. K platněři jsme si kromě zlatých vzali i 500 stříbrných ingotů. Když jsme dorazili k platněři, přivítal nás s vřelým úsměvem a se slovy: „Vítejte, družino Horských šelem v mém skromném obchodě. Co pro vás mohu udělat?“ nás pozval do svého obchodu. Ranka se ujala slova: „Mistře platněři, chtěla bych si nechat vyrobit stříbrnou zbroj na míru.“ „To ale není moc dobrý nápad, paní Ranko,“ odpověděl Rance platněř a vysvětlil: „Stříbro je výrazně měkčí kov než ocel a zbroj se vám bude neustále v boji poškozovat.“ „Toho jsem si vědoma,“ odpověděla Ranka. „Přesto bych si přála vyrobit stříbrnou kroužkovou zbroj mně na míru,“ trvala na svém Ranka. „Vaše přání je pro mě svaté. Pokud na stříbrné zbroji skutečně trváte, vyrobím ji pro vás. Jen zde bude trochu problém s materiálem. V současné době je všude po království velký nedostatek stříbra, proto bude trvat dost dlouho, než seženu jeho potřebné

množství,“ vysvětlil nám platněř. „Se stříbrem si nemusíte dělat starosti, máme ho dost,“ odpověděla mu Ranka. „Kolik ho budete potřebovat?“ zeptala se platněře Ranka. „To přesně vypočítám až poté, co vám vezmu míry. Počítejte však, že to bude mezi 15 až 20 kilogramy,“ odpověděl Rance platněř. „Takové množství pro nás není problém,“ odpověděla platněři Ranka. Pak si sundala tornu a začala před platněře skládat stříbrné ingoty. Na hromadu jich naskládala rovných 250.

Platněř z počátku jen valil oči, pak začal spokojeně kývat. „To je více než dost,“ prohlásil, když překontroloval ingoty. „Mohu vás, Ranko, požádat, abyste šla se mnou dozadu, kde vám vezmu míry pro vaši novou zbroj?“ požádal platněř Ranku a my s Grultem na chvíli osaměli v platněřově obchodě. Naše osamění však trvalo jen okamžik, neboť se k nám z dílny přirtil platněřův tovaryš. „Mohu vám s něčím pomoci, ctění pánové?“ spustil tovaryš hned na prahu. „Grult potřebovat pořádně opravit zbroj,“ prohlásil Grult a začal si svou milovanou zbroj svlékat. Na zbroji bylo vidět její značné opotřebení, přestože se o ni Grult každý den staral. Tovaryš převzal od Grulta zbroj. Překontroloval ji a pak prohlásil: „Není problém zbroj opravit. Za týden bude jako nová. Cenu však musí určit mistr platněř sám.“

Když se tovaryš vrátil z dílny, kde uložil Grultovu zbroj, otočil se na mě a zeptal se: „A jaké přání máte vy, ctěný Jaghu?“ „No, já bych si přál koženou zbroj přímo na míru. Tato mě přece jenom dost tlačí,“ řekl jsem tovaryšovi své přání. „S radostí vám vaše přání splníme. Následujte mě prosím dozadu, kde vám vezmu míry na vaši novou koženou zbroj,“ řekl tovaryš a gestem

mně ukázal cestu. Do dílny jsme dorazili zrovna v okamžik, kdy platněř dopsal cosi na pergamen a odložil metr. Když mě spatřil, jen prohodil: „Předpokládám, že byste si také přál zbroj na míru. Že?“ Když jsem mu souhlasně kývl, vyzval mě, abych si stoupl na stupínek, na kterém stála doposud Ranka. Vyměnili jsme si s Rankou místo a platněř mně začal brát míry na mou novou zbroj. Vše si pečlivě zapisoval na pergamen. Když byl s měřením hotov, vyzval mě, abych ho následoval do obchodu, kde na nás již netrpělivě čekal Gult s Rankou.

„Vše potřebné mám, nyní se zbývá domluvit na ceně. Výroba nové kroužkové zbroje na míru vás bez materiálu bude stát 400 zlatých. Oprava plátové zbroje vás vyjde na 150 zlatých a výroba kožené zbroje na míru bude stát 100 zlatých. Dohromady mi tedy zaplatíte 650 zlatých. Jelikož vás znám, můžete mi zaplatit až poté, co bude vše hotové,“ oznámil nám platněř. „A to být kdy?“ zeptal se Gult. „Vše bude hotové za šest týdnů. Osobně vám vaše zbroje dopravím do hospody U Tří králů,“ prohlásil platněř. „To být příliš dlouho. Gult potřebovat zbroj hned!“ prohlásil Gult a začal se rozhlížet po obchodě, kde bylo několik zbrojí vystaveno. „Samozřejmě vám mohu prodat náhradní zbroj, kterou můžete používat v době, kdy bude vaše hlavní zbroj v opravě,“ chopil se platněř obchodní příležitosti. „To nebude nutné. Gult jistě šest týdnů počká,“ prohlásila Ranka a začala tahat Gulta z obchodu, šeptajíc mu cosi do ucha. Rozloučil jsem se s platněřem a vyrazil ven za přáteli.

Zbytek dne jsme pak strávili pochůzkami po Tana-

bisu. Koupili jsme pro mne nový dlouhý luk, hromadu hrotů na šípy, které jsem měl v plánu vyrobit během našich výprav do okolí města. Nakoupili jsme spoustu drobností a obdarovali místní žebráky hrstí měďáků. Během našich pochůzek jsme zjistili, že náš výstup s Wilfredem u východní brány se díky vojákům roznesl po celém městě. Jak se příběh vyprávěl dál a dál, samovolně rostl. K večeru jsme se stali dokonce svědky, jak místní pouliční komedianti nacvičují humorné představení silně připomínající náš včerejší zážitek. Po nákupech jsme došli domů, kde jsme na pokoji počkali s večerí na Koré. Ta se vrátila hned po setmění. Během večere nám pak řekla, k čemu se dobrala.

„Víte, přátelé, měla jsem celý dnešní den na to, abych přemýšlela o nás a o tom, kam společně s našimi mistry směřujeme. Naši mistři mají evidentně plány, ve kterých zaujímá důležitou úlohu spolupráce s původními obyvateli Divočiny, nebo spíše s Getskem. Pokud chceme být našim mistrům nápomocni v jejich plánech, měli bychom se všichni naučit nejdříve getskému jazyku, tedy temnořeči. Bylo by dobré, kdybyste se začali všichni učit getsky co nejdříve. Pak bychom se měli věnovat dalšímu rozvoji našich dovedností. Sice nevím, kdy se naši mistři vrátí, však nebude to trvat dlouho. Po včerejším výstupu s Wilfredem tuším, že naše služba baronu tanabiskému nebude už mít dlouhého trvání. Využijme proto náš čas v Tanabisu co nejproduktivněji, neboť vše, co se nyní naučíme, můžeme později velice potřebovat,“ dokončila Koré svoji řeč.

Během toho, co Koré mluvila, jsem zvědavě sledoval své přátele, jak reagují na to, že nás bude čekat minimál-

ně několik měsíců dalšího učení. To, že Ranka souhlasně přikyvovala, mě nepřekvapilo. Překvapením pro mě však byla Grultova reakce. Očekával jsem, že ho začne po první větě proslov nudit. Grult mě však překvapil. Celou dobu pozorně naslouchal a jen občas si pro sebe něco souhlasně zamručel. Vida, že je stejně rozhodnuto, skočil jsem pro další džbánec vína, na nějakou dobu náš poslední, nebo jsem si to alespoň myslel.

Další den ráno jsme začali s výukou. Učení jsme věnovali téměř 16 hodin denně. Všichni jsme se začali učit temnořeči v Lilithině chrámu. Zatímco Ranka dělala v temnořeči velké pokroky a já také nebyl z nejhorších studentů, Grult měl s temnořečí velké problémy. Snad proto s ním trávila Koré často celé hodiny a dávala mu další extra lekce. Lekce temnořeči však nebyla naše jediná studijní náplň. Každý z nás si dále rozvíjel své starší dovednosti.

Tanabis se znovu naplnil karavanami, a proto pro mě nebyl problém sehnat si zaměstnání na místním trhu, kde jsem se začal intenzivně věnovat obchodování. Vedlejším efektem této mé činnosti byl i docela slušný výdělek, kterým jsem financoval své běžné výdaje, které nepatřily k nejmenším. Pokud jsem pak měl pozdě odpoledne ještě sílu, věnoval jsem se výrobě šípů a kejklřství. Díky Grultovým častým nočním extra lekcím temnořeči jsem si pronajal pokoj v blízkosti tržiště, kde jsem pracoval. Jak jsem si všiml, tak i Ranka trávila stále častěji svůj čas mimo náš pokoj, neboť i ona byla rušena Grultovými extra lekcemi.

Ranka se začala kromě temnořeči, učit jízdě na koni a výrobě luků. Ač této činnosti věnovala většinu času,

přesto si vždy nechala nějaký čas na Fousa, s kterým vyražela každé tři dny do okolních lesů lovit a zásobovala zvěří kuchyni hospody U Tří králů.

Grult se plně ponořil do studia temnořeči, čtení a psaní. Když si musel odpočinout od „duševní práce“, odcházel do kovárny, kde se zlepšoval v kovářství. S Grultem se během následujících týdnů stala velká změna: začal se každý den koupat, omezil pití na jeden džbán piva denně a ani za dívkami se už zálibně neohlížel, tedy za většinou dívek. Grult svoji pozornost plně upnul na Koré.

Koré, kromě toho, že výrazně pomáhala Grultovi s učením, se vrhla do učení jízdy na koni. Dále si rozšiřovala své stávající znalosti, a to zejména astrologii. Temnořečí se naučila diskutovat i o hlubokých tématech, jako jsou bohové. I Koré se během následujících týdnů nějak změnila. Často si během večerů, kdy doučovala Grulta, dala dva tři poháry vína, což předtím nedělala. Velice mě to překvapilo, však zdálo se mi, že ji Grultova pozornost docela těší.

Jednoho dne, bylo to asi čtyři týdny po našem návratu do Tanabisu, jsme se všichni sešli v šenku. Byla zrovna sobota a my se rozhodli, že si další den dopřejeme odpočinek od učení. Začali jsme popíjet. Už při mém příchodu mi bylo divné, že první v šenku byli Grult s Koré. No, u Grulta mě to nepřekvapilo, ale u Koré bych to nečekal. Jak jsme tak popíjeli, začali se Grult s Koré vzájemně dotýkat. Z počátku se jednalo o jakési dotyky mimoděk, ovšem s přibývajícím množstvím vypitého vína a piva se jejich dotyky začaly stávat stále nápadnější a nápadnější. Koré, která nikdy moc nepila,

do sebe klopila jeden pohár vína za druhým. Také Grult se vůbec nešetřil. Jejich vzájemné dotyky pak plynule přešly v hlazení a první nesmělé polibky. Přiznám se, že jsem začal na Grulta žárlit, a ani Rance nebyly jejich vzájemné něžnosti zrovna po chuti. Také Fousovi se chování Grulta a Koré vůbec nelíbilo, což dával najevo temným vrčením.

„Možná, že byste si to mohli nechat až na pokoj,“ pronesla Ranka na adresu Grulta a Koré. Koré na ni však pouze zavrčela. Ano! Koré na Ranku zavrčela a přímo hladově začala Grulta líbat. Ten jí stejně intenzivně polibky oplácel. Nevydržel jsem to a uchopil Koré za ruku. Jen co jsem se však dotkl její ruky, inkasoval jsem prudkou ránu od Grulta, která mě poslala k zemi. „Koré být Grulta!“ zavrčel na mě Grult zuřivě. Pomalu jsem se zvedl ze země. Z rozdrceného nosu mi tekla proud krve. „Ukaž, Jaghu, rychle tě vyléčím,“ řekla Ranka a zvedla se od stolu. „Tak si to krásně užijte,“ pronesli jsme našťavaně s Rankou na odchodu, avšak ani jeden z nich nás už nevnímal.

U pultu jsme si s Rankou koupili dva měchy vína. „Kam teď? Zpátky se dnes rozhodně vracet nebudeme,“ řekl jsem hned poté, co mi Ranka napravila rozdrcený nos. „Nevím. Co takhle za město?“ navrhla Ranka. „Mám lepší nápad. Pojd'me k tržišti. Mám tam pronajatý malý pokojík. Není to nic moc, ale na opití plně stačí,“ řekl jsem a vykročil. Ranka s Fousem mě následovali. Cestou jsem si postěžoval: „Co se to s nimi stalo, vždyť se chovají jako zvířata. Jako by to nebyli ani oni.“ „Je to divné, ale možná se skutečně jedná o lásku. Láska může změnit každého. Třeba je doba, kterou

strávili společně při učení, více než sblížila,“ zauvažovala Ranka a zhluboka se napila vína. V mém pokojíku u tržiště jsme se s trochou snahy všichni tři poskládali a začali pít. Když jsme dopili druhý měch vína, chtěl jsem vyrazit koupit další, ale usnul jsem na schodech.

Ráno jsme se probudili s ukrutnou bolestí hlavy. Na trhu jsme si dali lehkou snídani a vyrazili zpět ke Třem králům. Jen co jsme tam dorazili, přiběhl k nám správce a už z dálky volal: „To jsem moc rád, že jste se vrátili. Chtěli jsme vás zavolat už v noci, ale nikdo nevěděl, kde vás hledat. Pan Grult s paní Koré před půlnocí vešli v družném objetí do vašeho pokoje a tam se zabarikádovali. Pak se z pokoje začal ozývat jakýsi hluk, který přešel do jakéhosi až zvířecího vrčení, po kterém se z pokoje začaly ozývat zvuky rozbíjeného nábytku. To trvalo celé dvě hodiny a pak vše utichlo. Nikdo nemá odvahu se do pokoje podívat. Možná byste se tam mohli podívat vy. My všichni se obáváme, že nás pan Grult v žárlivosti napadne stejně jako pana Jagha.“ „Nebojte, dáme vše do pořádku,“ prohlásila Ranka a vyrazila k našemu pokoji. Já šel opatrně za ní.

Dveře do našeho pokoje byly zevnitř uzamčeny. To pro mě však nebyla žádná překážka a já je šperhákem rychle odemkl. Co jsme spatřili v pokoji, nás ohromilo. Všude se povalovaly trosky nábytku, vyražené okno, cáry šatů. Náš pokoj byl zcela zdemolován. Na podlaze mezi troskami nábytku leželi nazí a značně poškrábaní naši přátelé. Hluk, který jsme způsobili při otevírání dveří, je probudil. Zatímco se Koré kolem sebe dlouho nechápavě rozhlížela, Grult se vzpamatoval o poznání rychleji a s úsměvem plným uspokojení prohlásil:

„Koré být veliká dračice.“ Pak se pokusil Koré obejmout, ta se však od něj odtáhla.

„Netuším, co se se mnou včera večer dělo. Pamatuji si, jak jsme pili. Pak jste někam zmizeli a dál si už nic nepamatuji,“ zmateně blábolila Koré, zatímco se snažila zahalit do cárů svých šatů. Grult se mezitím jen rozvaloval na podlaze a viditelně si užíval tuto situaci. „No, je dobře, že jste v pořádku. Vysvětlení nám nedlužíte, ať se tu stalo cokoliv,“ chladně řekla Ranka. „Bylo by však fěr, kdybyste to tu uklidili a vše, co jste během svých hrátek zničili, byste mohli nechat opravit,“ dodala na odchodu z našeho pokoje. Koré se Ranku pokusila zastavit, Ranka se však prosmýkla kolem ní a něco na Koré zavrčela. Co to bylo, jsem nerozuměl, však Koré zrudla a sklopila zrak. Pak se otočila na Grulta a prudce na něj vyštěkla: „Ať se včera tady stalo cokoliv, nepočítej s tím, že se to bude ještě někdy opakovat. Přestaň se tu válet a pomoz mi s úklidem.“ V našem pokoji to začalo být cítit prací, a proto jsem se rychle vytratil.

Další dny kolem sebe Koré s Rankou opatrně kroužily a snažily se napravit své poničené přátelství. Stejně tak jako dívky jsme se začali usmířovat i my dva s Grultem. Ten se mi sice nikdy neomluvil za ránu, kterou mi uštědřil, já však Grulta znal a věděl jsem, že na ni už zapomněl. Náš život se znovu vrátil do starých, zaběhlých kolejí. Znovu jsme se ponořili do učení. Dva týdny uplynuly a vztahy v družině se napravily. Pak nám platněr přinesl naše nové zbroje. Grult dostal zpět svou opravenou zbroj a přímo zářil spokojeností. Ranka, když viděla svou novou stříbrnou zbroj, tak si

ji hned oblékla a spěchala se s ní pochlubit Koré, která zrovna se mnou obědvala v jídelně.

Ranka vešla do jídelny a celá zářila. Stříbrná kroužková zbroj se na ní jen blyštěla. Když ji Koré spatřila, ustrnula uprostřed jídla. „Ta zbroj ti vůbec nesluší. Vypadáš v ní nějak divně. Až z toho dostávám vyrážku. Jsi si jistá, že byl dobrý nápad investovat tak vysokou částku za předražené brnění, které ti navíc vůbec nesluší? Budeš v ní jen přitahovat pozornost lapků a zlodějů. Ještě nás kvůli ní někdo napadne,“ začala Koré mudrovat. Překvapeně jsem přestal jíst. „Co to s tebou, Koré, je? Už to vypadalo, že je vše urovnáno, a ty najednou pro nic za nic vyšiluješ. Co je ti?“ nedalo mi, abych se Koré nezeptal. Ta si najednou uvědomila, že to, co řekla, nebylo zrovna v pořádku a váhavě se za svá slova Rance omluvila. „Víš, Ranko, nevím proč, ale nemám z té zbroje vůbec dobrý pocit. Něco mi na ní strašně vadí. Promiň, ale nemohla bys ji v mé přítomnosti někam schovat?“ zeptala se Koré Ranky. „Když ti ta zbroj tak vadí, tak já ji holt budu nosit jen mimo město. S tím, že nyní tak září, si vůbec nedělej starosti, neboť za několik dní začne tmavnout, až nakonec téměř zčerná,“ zklamaně prohlásila Ranka a odešla se na pokoj převléci. Ve dveřích do jídelny pak potkala Ranka Grulta. Ten, jakmile ji uviděl, nakrčil čelo a zavrčel: „Ranka divně smrdět. Být na ní něco divnýho. Grult mít z Ranka divnej pocit.“

Další dny obnovili Grult s Koré své doučovací hodiny temnořeči. Sice pozvolna, ale nezadržitelně se kolem sebe začali opět ochomýtat a napětí mezi nimi začalo být stále zřetelnější. Po několika dnech jsem to už

nevydržel a vzal si Grulta stranou. „Co to s tebou, Grulte, je? Vždyť ses o Koré nikdy nezajímal a najednou nemáš oči pro nikoho jiného,“ spustil jsem na Grulta opatrně. „Grult vědět, ale nemoct si pomoct. Koré krásně vonět. Koré krásně zářit. Grult si nemoct pomoct, ale muset být furt s Koré. Koré taky být u Grult ráda. Grult vědět, že krollice být pro Grult lepší, ale Koré přitahovat Grult,“ začal mi Grult vysvětlovat a já poznal, že je z toho, co se děje, značně zmatený. „Zkus s tím něco dělat, nebo se naše družina brzy rozpadne,“ poprosil jsem Grulta a ten mi slíbil, že se s tím pokusí něco udělat. Další večer se však opět kolem Koré ochomýtal a té jeho pozornost evidentně nebyla protivná.

Změny, které se s našimi přáteli děly, nám s Rankou nebyly lhostejné. Jednoho dne jsme se opět sešli u mě v pokoji u tržiště. Bylo to poté, co jsme díky Grultovu doučování opět nemohli spát u nás doma. Grultovo doučování bylo navíc často přerušováno polibky, kterými se Grult s Koré začali zahrnovat stále častěji. Na to jsme se už s Rankou nemohli dívat. „Co se to s Koré a Grultem děje? Snad se do sebe přece jenom nezamilovali?“ zeptal jsem se Ranky. „Já skutečně netuším. Koré vždy imponovala spíše inteligence než síla, navíc Grulta považuje za jakéhosi hloupějšího brášku,“ řekla mi Ranka. „To, čeho jsme však svědky, spíše vypovídá o něčem úplně jiném,“ řekl jsem zamyšleně. „Musí v tom být něco jiného. Grult se mi svěřil s tím, že ho Koré strašlivě přitahuje a že z toho také není úplně nadšený,“ prozradil jsem Rance to, o čem jsme si s Grultem povídali. „Musíme na ně začít dávat pozor, ač to nebudou zcela jistě chtít,“ řekla Ranka. „Dokonce ani Fousovi se

ta jejich změna nelíbí. Několikrát jsem Fousa přistihla, jak na Grulta a Koré upřeně hledí a divně při tom vrčí. Když jsem se ho ptala, proč to dělá, řekl mi Fous, že cítí vlky. Nedává mi to vůbec smysl. O to více však musíme být pozorní,“ sdělila mi Ranka a začala hladit Fousa po hlavě. „Skoro jsem zapomněl na to, že umíš mluvit se zvířaty. Možná bychom toho mohli využít a můžeme nechat hlídat naše přátele nějakým zvířetem,“ navrhnul jsem Rance. „To bychom sice mohli, ale zvířata tento rozkaz příliš dlouho neudrží v hlavě a navíc to, co bychom se od nich pak mohli dozvědět, nebude dávat příliš smysl. Ne, budeme je muset hlídat sami,“ ukončila Ranka naši debatu a natáhla se s Fousem na podlahu, kde usnula.

Další dny jsme s Rankou omezili své učení na minimum a místo toho sledovali Grulta a Koré. Nebyly na nich vidět žádné změny. Oba se věnovali učení a běžným věcem. Oba se chovali naprosto obyčejně. Tedy až na okamžiky, kdy se dostali do vzájemné blízkosti. Když byli u sebe, pak jako by přestalo existovat vše kolem, a oni soustředili svou pozornost jeden na druhého. Uběhly přesně čtyři týdny od oné noci, kdy se Grult s Koré strašlivě opili a pak řádili na našem pokoji. My se opět sešli ve výčepu. Situace se navlas stejně opakovala. Koré opět do sebe klopila jeden pohár vína za druhým a Grult jí statečně sekundoval. Tušili jsme, jak bude večer probíhat, a proto jsme se s Rankou po chvilce omluvili a vytratili se z výčepu. Na svém odchodu z hostince jsme ještě varovali výčepního, aby se maximálně vyhnul dráždění Koré a Grulta. Pokud pak oba znovu odejdou na pokoj, tak ať je hlavně nikdo

nevyrušuje.

„Co my? Budeme je z povzdálí sledovat?“ navrhnul jsem Rance. „Nechce se mi sledovat to, jak se Koré s Grultem milují,“ odpověděla mi Ranka. „Dobře tedy. Nechceš-li je sledovat, navrhuji strávit večer v herně U Jacka,“ navrhnul jsem Rance. Ta sice nikdy nebyla vášnivá hráčka, ale čas od času si zahrála ráda. Vykročili jsme k Jackovi. Ulice Tanabisu byly osvětleny úplňkem, a proto jsme k Jackovi dorazili velice rychle. Většinu noci jsme pak strávili příjemnou hrou, při které jsem nám vyhrál asi dvacet zlatých. Ráno, když jsme se vraceli ke mně do pronajatého pokoje se vyspat, nás zastihl posel od správce Wilfreda. Udýchaně se před námi zastavil a spustil: „Máte se okamžitě vydat za Wilfredem. Nikde se nezdržujte. Čeká na vás za hospodou U Vola v řemeslnické čtvrti.“ „A co naši přátelé?“ zeptal jsem se. „Ti nebudou schopni chodit, neboť včera večer opět řádili. Toto mi řekl hostinský od Tří králů a poradil mi, kde vás najdu,“ řekl nám posel a vyrazil zpět do pevnosti.

Na nic jsme s Rankou nečekali a rozběhli jsme se do řemeslnické čtvrti k hospodě U Vola, kterou jsme sice neznali, ale tušili jsme, kde je. Když jsme k ní doběhli, zjistili jsme, že se kolem ní motá celý dav lidí. Do hospody ovšem nikdo nevstupoval, neboť dveře hlídala početná skupina městských strážníků. Protlačili jsme se davem ke vstupu do hospody a Ranka se zeptala velitele strážníků: „Co se tady stalo? Prý je tu správce Wilfred a chtěl by nás vidět.“ „Už jste netrpklivě očekávání,“ odpověděl Rance velitel strážníků. „A co se tady stalo? Bude asi lepší, když se o tom sami

přesvědčíte. Projděte hospodou až na zadní dvorek, tam na vás čeká pan Wilfred a zbytky po hostině nějakého netvora,“ řekl nám velitel strážníků a uvolnil nám cestu do hostince.

Během chvilky jsme proběhli hospodou a dorazili na dvorek hospody. Tam jsme narazili na skupinu několika strážníků, kteří stáli nad jakousi zkrvavenou hromadou. Už jsme se na ni chtěli také podívat, když nás zastavila slova: „Tak konečně jste tady. Dali jste si docela načas.“ Slova pronesl správce Wilfred, který pohodlně seděl v koutě dvora v křesílku a popíjel pohár vína. „Co se tady vlastně stalo?“ chtěla vědět Ranka. „Nejdříve si pozorně prohlédněte tyto dvě mrtvoly a pak vám řeknu vše, co vím,“ odpověděl nám Wilfred. Přišli jsme s Rankou ke zkrvaveným mrtvolám, u kterých postávali strážníci a začali si je pozorně prohlížet. Jednalo se o těla muže a ženy. Těla byla značně potrhána. Pozorná prohlídka pak objevila pozůstatky po čelistech a drápech. Bylo vidět, že ten, nebo spíše to, co nebožtíky napadlo, se na nich i živilo. Mužova tvář byla roztrhána k nepoznání, stejně tak jako tvář dívky. Ruce měli téměř odtržené od těla. To, co je napadlo, jim sežralo vnitřnosti a částečně okousalo stehna. Během prohlídky těl se mi udělalo nevolno a já vyklopil obsah svého žaludku do rohu dvorku. Dle hromádek, které jsem tam objevil, jsem zjistil, že jsem nebyl jediný, kdo neudržel snídani. Zatímco já měl prohlídky dost, Ranka ještě těla chvíli zkoumala.

Když už byla Ranka konečně spokojena se svou prohlídkou těl, vrátili jsme se k Wilfredovi. „Když už víte, jak vypadají oběti, můžu vám konečně sdělit, že toto

nejsou jediná těla, na která jsme dnes narazili. Navíc dneska to není poprvé, kdy jsme takto zohavená těla objevili, ale začnu od začátku. Přesně před 28 dny, tedy také těsně po úplňku, jsme narazili na tři podobně rozsápaná těla strážců karavan. Tato úmrtí prošetřovali strážníci, kteří případ po několika dnech uzavřeli s tím, že se jednalo o jakési vyřizování účtů mezi strážci karavan, a dospěli k domněnce, že nějakí psi následně těla ohlodali. Čas od času, hlavně v letním období, kdy je Tanabis naplněn karavanami a jejich ochranou, se stane, že při hádkách mezi obránci karavan někdo zemře. Neděláme z toho přílišný problém, neboť to se stává. Každopádně takovéto brutální vraždy uvedly strážníky do pohotovosti. Dlouho po prvních útocích se však nic nedělo, až včera, opět za úplňku. Včera došlo k šesti vraždám, z nichž čtyři nesou na sobě obdobné stopy, jako tato dvě těla,“ oznámil nám Wilfred. „To, co po vás budu chtít, je, abyste vypátrali, kdo nebo co zde vraždí. Chci, abyste Tanabis zbavili tohoto tvora, a to co možná nejdříve, neboť informace o brutálních vraždách už pronikla ven a obyvatelé se začínají obávat o své životy. Navíc i obchodníci o těchto vraždách vědí a dneska už dvě karavany opustily předčasně město. Pokud zastavíte tyto vraždy a navíc mi přinesete hlavu toho, kdo zde takto vraždí, vyplatím každému členu vaší družiny odměnu 500 zlatých,“ nabídl nám Wilfred. „Samozřejmě, že se pokusíme Tanabis zbavit toho problému. Přijímáme proto tento úkol,“ řekla Ranka. „Nyní, když mě omluvíte, vytáhneme co možná nejvíce informací z hostů v hospodě. Pak se pokusíme najít nějakého svědka toho, co se včera v Tanabisu stalo,“

začala Ranka vypočítávat to, co na nás čeká. Wilfred na to jen kývnul a odešel.

„Vaše práce je zde u konce,“ otočila se Ranka na postávající strážníky. „Zajistěte, aby nikdo z hospody neodešel. My se tu s Jaghem ještě trochu porozhlédneme a pak začneme s výslechy,“ rázně zavelela Ranka a strážníci okamžitě opustili dvorek hospody. „Pojď se na něco podívat, Jaghu,“ prohlásila Ranka, když poslední ze strážníků opustil dvorek. Dotáhla mě k mrtvolám a na nich mi začala názorně ukazovat potrhané tkáně. Udělalo se mi opět špatně, a tak jsem se otočil a našťavaně řekl: „Nic tam nevidím, nemůžeš mi prosím jen říct, co jsi zjistila? Věř, že ti budu věřit.“ „Tak mi tu nezelenej, Jaghu. Všimla jsem si, že na obou mrtvolách jsou stopy po různých velkých tesácích a drápech. Zdá se, že na tyto nešťastníky nezaútočil jeden, ale dva tvorové. Podle toho, že jedny stopy jsou výrazně větší, bych usuzovala, že se jedná o dospělého jedince s mládětem, nebo o samce a samici jednoho druhu, který podle těchto stop nejsem schopná identifikovat. Ač je nepravděpodobné, že se tu budou někde schovávat, přece jenom bych skočila domů pro Gulta s Koré a rovnou bych se vyzbrojila. Ty mezitím můžeš vyslechnout svědky,“ řekla Ranka a obě mrtvoly přikryla zkrvavenými houněmi, které ležely vedle nich.

Zatímco Ranka odběhla domů, já si uspořádal myšlenky a vypravil se za svědky. No, že by se jednalo o nějaké svědky, se ani nedalo říct. Byli to jen návštěvníci hospody, kteří se v ní zdrželi až do rána. Podle toho také většina z nich vypadala. Všichni byli shromážděni v šenku, kde buď spali, nebo pokračovali v popíjení.

Už na první pohled mi bylo jasné, že z nich nic kloudného nedostanu. Už jsem se chystal všechny propustit domů, když můj pohled spočinul na podivně pobledlé dívce. Dívka byla pravděpodobně prostitutka z chudinské čtvrti. Seděla v rohu šenku, tiskla si rozechvělá kolena pod bradu a lehce drkotala zuby. Na sobě měla roztrhanou žlutou košili a sukni, která jí stěží sahala pod kolena. Nikdo si dívky nevšímal. „Hej, vy všichni!“ promluvil jsem hlasitě. „Koukejte dopít a mazejte domů. Stala se tady jen drobná nehoda. Ty dva venku roztrhala smečka divokých psů. Vše je už v pořádku, během několika hodin smečku zlikvidujeme, není se už čeho bát,“ vysvětlil jsem všem a pozorně sledoval dívku, jak bude reagovat. Ta jen zoufale zavrtěla hlavou a opatrně se začala krást ven společně s ostatními hosty.

„Hej, ty tam, ty v té žluté košili,“ křiknul jsem na dívku, když se chystala opustit hostinec. „Po namáhavé práci mám chuť si trochu zašpásovat. Tady máš dva zlatáky a doprovod mě nahoru,“ křiknul jsem na dívku a hodil jí dva zlaté. Ta je ještě v letu zachytila a váhavě mě následovala do patra, kde měl hostinský pokoje pro podobné účely. Jen co jsme došli do pokoje, pečlivě jsem za námi zamkl. Než jsem se otočil, stála dívka vyslečená uprostřed místnosti. Když jsem ji tak sledoval, uvědomil jsem si, že je skutečně docela hezká. „No co, vyslechnout ji můžu až poté, co si s ní trochu užiju,“ pomyslel jsem si a začal se pomalu svlékat. Dívka ke mně přistoupila a pomohla mi s oděvem.

Milování s dívkou bylo bouřlivé a já se během něho alespoň částečně zbavil své frustrace z toho, že si Koré začala s Grultem. Když bylo po všem, vyčerpaně jsem

se natáhl na postel a objal dívku. Ta se ke mně přitiskla a konečně se trochu uklidnila. Ještě chvíli jsem si užíval tepla jejího nahého těla a pak ve mně konečně zvítězila zodpovědnost a já se jí začal vyptávat. „Vím, že jsi včera viděla něco, co tě vyděsilo. Potřebuji vědět, co to bylo, abych tě před tím mohl ochránit,“ pošeptal jsem dívce do ucha. Ta se na chvíli odtáhla a bylo vidět, že o něčem usilovně přemýšlí. Pak se ke mně znovu přitulila a váhavě spustila.

„Nevím jak začít, ale včera večer si nás s Hildou najal jeden obchodník. Pak nás zavedl sem do hostince a začal nás nalévat vínem. Po nějaké době jsme se všichni tři vydali užít si chvíli vášně na dvorek. Všichni tři jsme se začali zuřivě líbat. Po chvíli jsme se začali svlékat. Pak jsem si uvědomila, že by bylo dobré přinést ze stáje nějaké houně, na které bychom se mohli natáhnout. Nechala jsem na chvíli Hildu s obchodníkem o samotě a odešla pro houně. Když jsem houně ve stáji brala, uslyšela jsem hlasité zavytí. Bylo to divné, takto žádný pes nevyje. Na chvíli jsem se zaposlouchala, ovšem nic už jsem neslyšela. Popadla jsem houně a vyšla s nimi zpět na dvorek. Tam jsem však strnula uprostřed pohybu. V měsíčním svitu jsem jasně uviděla vášnivě se líbající Hildu s obchodníkem, kteří se mezitím přesunuli ke stěně dvorku. Už jsem k nim chtěla vykročit, když jsem uviděla dva stíny, kterak se k nim zezadu plíží. Strnula jsem a nebyla schopna pohybu. Stíny měly podobu obrovských vlků. Stíny najednou zle zavrčely a vrhly se na Hildu a obchodníka. Ti jen zoufale vykřikli a bylo po všem. Obrovští vlci se jim zakousli do krků a jedním stiskem jim téměř utrhl

hlavy. Na nic jsem nečekala a utekla se schovat do patra stodoly. Pak už jsem jen slyšela zvuky krmení. Nejsem příliš bojácná, ale strachy jsem se dlouho nemohla hýbat. Po nějaké době zvuky utichly. Ještě chvíli jsem čekala a pak se odvážila slézt z patra stodoly. Na dvorku jsem už našla jen dvě rozsápané mrtvoly, které jsem přikryla houněmi, které byly přineseny původně pro jiný účel. Pak jsem se vpotácela zpátky do hostince. Než jsem mohla někomu něco říct, ozval se ze dvorku křik, jak na mrtvoly narazil nějaký z hostů. Bojím se, že z těchto vražd budu obviněna já. Já ale za nic nemohu! Víím, že mi nikdo neuvěří, ale oba zabili obrovští vlci. Jeden z nich byl velký jako kráva a ten druhý byl jen o něco menší. Věřte mi, Jaghu, nešlo o žádný útok psí smečky!“

Když dívka dokončila své vyprávění, znovu se usedavě rozplakala. Nedalo se nic dělat a já ji musel znovu utěšit. Během utěšování se začala dívka skutečně zklidňovat a já si uvědomil, že takovéto hrdinské činy jsou to právě pro mě. Byli jsme v nejlepším, když tu začal někdo zuřivě bouchat na dveře pokoje. „Kdo je to?“ zeptal jsem se našťvaně. „Dokončuji výslech a nechci být rušen,“ dodal jsem a chystal se dokončit to, co jsem začal. Zpoza dveří se však ozvalo: „Pokud nám okamžitě neotevřeš, nechám Grulta vyrazit dveře.“ Po hlase jsem poznal našťvanou Ranku a veškeré myšlenky na dokončení „výslechu“ mě okamžitě opustily. „Za minutku jsem dole,“ křikl jsem a s úlevou uslyšel, jak se kroky mých přátel vzdalují. Rychle jsem se oblékl, vtiskl dívce do ruky dalších deset zlatých a vyrazil za svými přáteli.